

משא"כ במ"ת שהגם שהי' גילוי אלקות למטה מי"מ לא הי' המטה כלי לוח כלל לקבל בפנימיותו, והז"ע שולבו ה"י בא"י שאות הראשון הוא א' דא"י והוא הגובר, והי"ט שאף שהי' גילוי שי' ה"י שהוא שם העצם בחי' א"ס עצמו"ה למטה, מי"מ ש' א"י שהוא מקור * הי"ה מוגבר שהתחתו לא יתי' כלי לוח (והמכות כוח כ"י שהי"י ביטול היש לאין שיהי' עבודה דבמ"צ למשך מהמת עצמו שלא באודול"ח), והוא וירד ה"י על הר סיני ויכל ירד עליו ממש פי' שהאיך אצ"י בבי"ע ת"ל מן השמים דבר"י השמים הוא בחי' אצ"י ולא מבי"ע ולקיים שניהם מלמד שהרכיז הקב"ה את השמים ושמי השמים העליונים והצי"ע על ההר והוא וירד וירד כה"כ עלה"ם, והי"ט שהאמת שנמשך אור האצ"י כמו שהוא בבי"ע והוא וירד וירד ה"י שהוא שם העצם על הר סיני בבי"ע, ומי"מ לא ירד עליו ממש כ"א מן השמים דבר"י כ"י שאין בי"ע כלי לגילוי זה, והוא משל למליך שאור בני רומי לא ירדו לטור"י דרומי הוא ג"כ בחי' כתר לא ירדו לטור"י שלא יומשך למטה, ובמ"צ ביטל הגוהרה וירד ה"י על ה"ס שנמשך בחי' שי' ה"י למטה ומי"מ הוא למעלה מיו"ד כה"י הגמי שהוא באצ"י ולא בבר"י הי"ט שאין בי"ע כלים לגילוי זה לכן נק' זה למעלה מיו"ד כ"י ואח"כ ואל משה אמר עלה אל ה"י אפי"ל מפני שמשך נודרך ה"י כלי לגילוי זה דמשה מן המים משצ"עו"ה מים דה"י וירדע דמשה משה לא ספיק טעמא ביניקו כ"י אבל קודם מ"ת ומשה עלה אל האלקי' שר"ש ומקור הכלים, ושר"ש גש"י הוא מנפיליות הכלים, ומשה עלה רק אל האלקי' שר"ש ומקור הכלים, אבל ע"י מ"ת נודרך שהי' כלי לבד"י אהו הוה"ו ולמטה מיו"ד הי"ט כמו שהאיר שי' ה"י בבר"י וברליות ישראל לא היו כלי לוח כ"י (ועפ"י ויתא שר"ש בתוי"א פי' בא ד"ה בעצם כ' שם שמשה לא המשיך בחי' ה"י צבאות כ"א הנה ה"י הי"ט כבי"ע) והוא וירד ה"י על ה"ס שנמשך שי' ה"י שם העצם כ"י"ל למטה בבי"ע אך בי"ע לא היו כלים לוח לקבל בפנימיותם ואל משה אמר עלה אל ה"י שנודרך ה"י כלי לוח כ"י כבי"ע.

בס"ד

מד"י תודמות פ"ג

ר' בר"כ ^{א"י} פתח כה"י לך ה' הגדולה והגבו' כ"י כ"י כל בשק"ם ובאר"צ, אה"ה ^{א"י} מוצא כל מה שבא הקב"ה למעלה ברא למטה ^{א"י} למעלה יש זבול ^{א"י} ובמ"ש (בישעי' כ"י ס"ג ס"ד) ה"ט משמים ורואה מוביל קדישך והמארות,

שמות מקור : כ"ה בנתיב"ק ואצ"ל : שהוא מקור הכלים.

והנה ירדע דאר"י מתי' נפקת הי"ט ח"י דאצ"י ושר"ש שר"ש ה"י אלפי' שנה קדמה לעולם הי"ט קדמה למעלה ומד"י העולם, שהוא בחי' א"ס שלפני הצמצום שהי' הוא ושמו בלבד שואו בחי' שאינו שייך לעולמות כלל, ומה שייך שם ירדע התורה מאחר שאינו שייך שם ח"י ה"י אינו שייך ח"י התורה ג"כ, אלא בחי' התורה ששם הוא מה שביד"ע"ת עצמותו ירדע את התורה ביד"ע"ת עצמותו בה"י העצמי דוקא, וא"כ גם לאחר הצמצום דאר"י מתי' נפקת ח"י דאצ"י הי"ה ג"כ מה שביד"ע"ת עצמותו ירדע את חז"י ואין היד"ע"ת דבר נוסף על העצם, ובמ"ת שני"נה התורה למטה הי"ט שבה"י חכ"ס ולא בחי' ירדע כ"א ביד"ע"ת עצמותו וא"ר בחי' זו למטה הי"ט בבי"ע, והוא וירד ה"י על הר סיני שהעליו"י ירד למטה הי"ט שבה"י ה"י שהוא שם העצם מה שביד"ע"ת עצמותו ירדע נמשך למטה ומבחי' זו נחתה התורה שהוא מה שביד"ע"ת עצמותו ירדע את התורה, ואל משה אמר עלה אל ה"י הי"ט שבה' לבחי' ה"י צבאות הי"ט את התורה, שמאיר בבר"יאר כבי"ע, ומי"ש תחלה ומשה עלה אל האלקי' הי"ט רק בשם אלקי' שהוא מקור הכלים.

אך

צ"ל דהנה נתי"ל שמי"ש וירד ה"י על הר סיני הי"ט ששם ה"י שם העצם מקור האורות בחי' א"ס עצומה"ל נמשך בבי"ע, ונבני' אמרו דמי"ש וירד ה"י על הר סיני הי"ט למעלה מיו"ד, פי' למעלה מיו"ד ספי' דאצ"י ולא וא"ר בבי"ע, והנה באמת כ' המפ"ש' שר"ש שבבני' חולק עם מודש זה, אך לתוך כ' המודש' אפי"ל שהוא ע"ד כמי"ש וישי' ע"ס וירד ה"י כ"י והוא ממבטלת"ה פי' יורד פי"ד יכול ירד עליו ממש ת"ל מן השמים דבר"י עמכ"ם מלמד שהרכיז הקב"ה את השמים ושמי השמים העליו"י והצי"ע על ההר וירד כסה"כ עליה"ם, וירדע דשמי השמים הוא בחי' אצ"י ופעמים מכו"ס דשמי השמים הוא בחי' כה"י, והוא שמתוך כ' המסקרי' דוירד ה"י על הר סיני שנמשך בחי' שמי השמים בחי' כה"י דהנה וכן השמים דבר"י עמכ"ם שהרכיז כ"י וא"ר יצדק שניה"ם, ואפי"ל ביאר דבר זה דהנה ירדע התפ"ש בין מ"ת להגילוי דלע"ל שהגילוי שבמ"ת נק' מלמעלה"ה והגילוי דלע"ל נק' מלמטה"ה, דמ"ת הנה שהי' גילוי אלקות למטה מי"מ המטה ה"י במקו"ט שלא נודרך כלל אלא הוא משה כמו שהי' קודם (ומה שבמ"ת פסקה זוהמתו אפי"ל שהוא כמי"ש בס"כ בבינונים שהר"ע שבה"ם ישו ויכול להיות חז"י וישי"ר, כמו"כ כאן ח"י אה"כ ה"י חסא העגל שורה זוהמתו וה"י שדמשה יודרך ויהי' במקום המעלה והי"ט שהמטה ולע"ל יהי' מלמעלה"ה פי' שדמשה יודרך ויהי' במקום המעלה והי"ט שהמטה יהי' כלי לגילוי אוא"ס וירדע דלע"ל יהי' הנהף הגשמי כלי לאוא"ס הסופ"ע.

בנוכ"י"ס בטהו"ה : הג' בעצם כ"י נבמ"ל .

י' כדראו הכונה ל"ה עצם הי"ט הנה המ"ס באה"ה לך לך (כ"ד ד') ע' חשבה ואילך (והוא המהות ל"ה זה שכתב"א, שם מבו"ר דשמי השמים הוא בנה' כתיב.

מראה לכבוד הוי' שהוא בתי' מלי דאצי שהוא רק דמות, אבל אוא"ס שמאיר
בתי' אינו דמות כ"א הארה עצמיות, מ"מ מאחד שמולבש בכלי אינו א"ס
עצמיות כ"א הארה רק שהארה היא הארה עצמיות, ומ"מ היא הארה לכד
ולא עצם כ"ו, וכמ"ל הראה השכינה שאיר ביהמ"ק הוא רק הארה
ע"ד גילוי הבהרה ולא עצמות אוא"ס כ"ו, וע"ד כמו ווי השמש שאיר
למטה לארץ ולדרים עליו שרק הוי' לכד הוא שומעא למטה, ולא עצם השמש,
כמ"ל הראה השכינה שהי' ביהמ"ק הוא רק ווי הארה ולא עצמות
אוא"ס כ"ו.

אך באמת אינו כן כ"א ביהמ"ק ואיר עצמיות אוא"ס ביה' שהי' אומר
האומנם יושב אלקים כ"ו הן השמים ושמי השמים לא יכלולו ואף
כי הנית משמק דבבית ה"א צומ"ה מה שגם השמים ושמי השמים
לא יכלולו וכן כתי' כבוד מלך מראשון מקום מקדשיו ופי' המצוי' כ"ו
כמו כמ"ל שמי שמים הוא עולם האצי דאבא מקונא באצי, אך שמי מרומ
בתי' הוי' וכי"כ שמים הוא עולם האצי דאבא מקונא באצי, אך שמי מרומ
הוא בתי' (כתי' מראשון שדאכן ק"ד מקום וכמיש נכ"ו כסאך בתי' מרה"ק בתי'
שש"ש השמים מאן ומקדם אשר לא נעשה וימל ביה' שהוא בתי' מרה"ק בתי'
איק וימל והוי' כסא הכבוד קדם לעולם, וע' ביה' או ישרי בטי' שמת ח"א"ס)
מקום מקדשיו ימל כ"ה מקום מקדשיו כי כמו שהשכינה היא בשמים
כתי' ביהמ"ק עכ"ל הוי' כמו שבשמים מאיר ביה' מרומ מראשון שהוא
בתי' עצמיות אוא"ס כ"ו במקדש מאיר עצמיות אוא"ס, וכן כתי' אכן יש הוי'
במקום התי' הוי' שבת' שם הוי' שהוא שם העצם כמיש ביה' וידו הוי' על
הי"ס (כתי' באריות, ובתי' ז מאיר בגילוי ממש ביהמ"ק, וע' ברמב"ן
ר"פ תרומה של סוד המשכן הוא אשר הכבוד ששכן על הי"ס שכן עליו וא'
בנסתר, והיינו של הגלויים שהי' במי"ת שאמר אבי הוי' אלקי' שמאיר
מבתי' אבי מלי שאנכי א"ס עצמיות עד שהי' יהי' אלקי', כן ביהמ"ק שכל
האיר בתי' אלו היינו שבביהמ"ק ואיר בתי' כבוד עילאה בתי' מקיף דחידה (וי'
ומ"ש בנסתר ימל שהאיר בתי' עלדא"כ שלמלה מעלדא"כ (ע' ביה' גלתי
ועשו לי מקדש וביה' ברמב"ן ר"פ תרומה כ"ו שנים שמת הי"ס) הוי'
שבביהמ"ק ואיר בתי' א"ס עצמותו ומחיתו וכמיש ועשו לי מקדש ולעתי

בגמרי"ק בטור"ג: ע"ע מענין מראות גדולות ומראות קטנות, וי"ל
דמי' מחלבש בכלי חתי',
וא"ו ל"ד.

נ"ו... ח"א: דמס באריות בשלח ע' תקף ואילן.
ע'... ח"א: דמס באריות תרומה ע' א"ח ואילן. שם ע' אהלת ואילן.
ס'... ח"א: ליה ואולם הוי' אפי' תולדות שם מבואר החפוש בן מבואר
לכבוד הוי' כ"ו.

מסר, וגם שהוא י"ב רק הארה שהוא עצמו אינו מתפשט כלל כ"א הארה
מאיר הרי הוא שמתפשט בבתי' מ"מ אינו בערד כלל האר הנוקע ומתפשט
ומאיר ע"י המס מוארות עצם* שמתפשט בבית ביה' ביה' חתום, כמי' מה
שמבי' השכל מתוך המשל הוא אור של חולדה לאור ש"טק את המשל ויוצא
לחץ שאינו בערד כלל לגבי עצם שכל הרב שהי' משפיע לו בדיבור בלא
משל (רק שאינו כלל לקבל בלא משל כנ"ל) וכאנן המשל אף שיש בו
כל פטי' הנמשל מ"מ התלמיד אינו מבין מתוך המשל כל פטי' הנמשל
כמו שהם אצל הרב כ"א רק הארה דוארה כ"ו כמ"ל יוכן הפרסא
שמפסיק בין אצי לביראה הוא שמעלים על אור הארה וימל שאר"כ
ברקע הפרסא ומאיר בביראה הוא רק הארה דוארה וימל שאינו בערד
לגבי מלי דאצי שונעשה מקור לכי"ע (היינו בתי' ארץ) קדם שבקע הפרסא
וכמ"ל יוכן גילוי הבהרה שהוא מלי דאצי שמסתמר בראש הביראה שהוא רק
הארה דוארה, והוי' נק' מראה כמו המראה הוא רק דמות מראה דמות כבוד הוי',
כמ"ל מלי שמסתמר הוא רק דמות הארה מראה דמות כבוד הוי',
והגם שבאמת במראה זו יש כל האורות העליונים וכמיש במראה אליו
אחור"ל ל' אורות מורה על עצמיות, וכמו אדם שאומר לחברו אורות
לך במקום פלוגי היינו שחודע כל עצמותו בכל חלקי פרטי, וכמ"ל
ציל דבראה אליו אורות היינו שיחודע אוא"ס עצמיותו וכמ"ל ר"כ מתגיל
מהמשל שמליב' את הנמשל הרי כל פטי' הנמשל היינו כל השכלות הרב
בכל פרטי ועוסק השכלות הכל מלוכש בהנמשל* (ע' במראה י"ע פתח
אליו) וכמ"ל למע' בבתי' מלי שנק' מראה יש בה כל האורות העליונים
וכמיש בטי' קבלה שגם בתי' יתג"ד שלש יגמ"ה"ל אל רוחם חתום כ"ו הכל
מתגלים בבתי' מלי דאצי כמו שהם ממש, מ"מ מלי דאצי שמאיר בביראה
הגם שיש בה כל האורות העליונים מ"מ הוי' רק דמות ולא עצם הדבר, והוי'
במראה אליו אורות, שבאמת כל החיות שבעצמותו מתגלים במראה מ"מ
הוא רק דמות וכמו אור הוי' שמאיר ע"י המסל הגם שעצמות אור הוי' כמו
שהוא בכל פרטי מאיר ע"י המסל מ"מ אינו בערד לגבי עצם אור הוי', הרי'
וכמו דאנן שביראה במראה הגם שכל פרטי נראה בהמראה מ"מ הוא רק
דמות האדם ולא עצם האדם, וכמ"ל יוכן ענין גילוי הבהרה שהוא רק
דמות דאצי נבואת משה משה חתום ב"ו נבואת משה הבהרה שהוא רק
דמות דאצי נבואת משה ביה' אסקלריא שאינה מראה כדמתנין ומשה נתנבא
דכל הנביאים נתנבאו ביה' אסקלריא שאינה מראה כדמתנין ומשה נתנבא
בה' ביה' אסקלריא המאירה, וכמיש במראה ולא בחירות, חידה הוא
כשמליב'שים שכל עוסק בענין ד' שאינו מערד השכל כלל התי' נבואת שארי'
הנביאים, אבל נבואת משה הוא בתי' מראה (לי נכ"ר) שהוא בתי' אסקלריא
המאירה והוא בתי' אור אבא (דנבואתו הוי' מנה"ל דאבא) ואינו כמו בתי'

מראות עצם: כ"י בגמרי"ק ואצ"ל: מראות עצם האור.
בתרומה: כ"ה בגמרי"ק ואצ"ל: בתרומה.

אבן-חזק
ספר שאלה
המורה נבוכים
פ' יג - תרמ"ג

אבן-חזק
ספר שאלה
המורה נבוכים
פ' יג - תרמ"ג

היה שורה בבהמ"ק בגדר מקום שדי' נראה לעין בגדר מקום, ויציל זה ונוד יציל דהנה כתי' את השמים ואת הארץ אני מלא (ירמי' י"ג כ"ד) ופי' אני הוא א"ס עצומי'ה, וכמו אדם שאומר יציל אני כוחו על עצמו, כמו"ל מי"ש את השמים ואת הארץ אני מלא הכונה דכתי' א"ס עצומי'ה, הוא מלא בשמים ובארץ בשוה, וגם בארץ הילן הנשמי'ה ובעודי'ה הנשמי'ה השפלה מלא ככתי' א"ס עצומי'ה, וכמ"ש ואלם חי אני ויאלא כבוד ה"י את כל הארץ זכמו דבהמ"ק הארץ כתי' כבוד ה"י כניל כמ"ל בארץ הילן הנשמי' מלא מבה"י, וכמאמר לית אתר פני מיני' וכמ"ש במד"ל שמות פ"ב ע"פ וירא אליו מלאך ה' בלבו אש מתוך הטהה למה מתוך הטהה ללמד שחן מקום פניו מן השכינה אפי' טנה שהיא הטהה שבאלולתו (וע"ש לפני זה כי שמיראל יורד בו) ה"י א"ס עצומי'ה שורה למטה בארץ בגדר מקום הנשמי' יציל איך הוא נמשך בגדר מקום, וגם ציל מהו הנמשך בין בהמ"ק ששם שורה עצמות אוא"ס כי בתי' כבוד ה"י כניל לכל הקולם, וחלא כתי' וימלא כבוד את הארץ, שגבל הארץ מאר התי' א"ס עצומי'ה, איך מהו שפי' ושכתי' בוחם במקדש דוקא כי כניל.

(ד) והנה להבין כי הנה כתי' ויפגע במקום, וא"ל במד"ל פ' ויצא פס"ה שחכמי'ה נק' מקום, וכמאמר ברך המקום, והיו שאמרו שם, הוא מקומו יציל, והיו העולם מקומו, ובמד"ל פ' השא ט"ס מ"ה ע"פ מה מקום אתו אמרו, אתי' תפילה ל' ואין אני מסיל לאורי', ויציל מהו ה'תפלה שא' מקום אתי' שתמקום טפל ואין הוא טפל להמקום, והענין דהנה מקום הוא בתי' כמישע, שד"ה תחיות המתי' את העולם, דהנה העולם הוא בגדר מקום, והא' בתי' שיש לו וי' הם ד' רוחות מורה ומערב כי מפעלה ומטה, וכמו שיש וי' בשמים, כמ"ל יש וי' רוחות והם מקור ה"י' גשמי' מקור חיות המתי' אותם ובתי' זו נק' כמ"ל שמתלבש בפנימיות העולמות להחיותם, ועין אמרו"ל מה הנשמה ממלא את הגוף כן הקב"ה ממלא את כל העולם, זכמו תחיות בענין, וכח השמיעה כאו"י וכח החילוד כרגלים, ויש בו התחלקות וכד"ל מחולק הגוף לג' מדרי' ראש ומז' ורגל, ואינו דומה תחיות המתלבש בראש שורה המתלבש בגוף ורגל (לכך מה שגבלות תחיות המתלבש העולם ל' מתוך חב"ד וכח תיאור וכח השמיעה וטעם וריח שוים תחיות הנעלים א"ס, ובגוף העיקר חלב ששם משכן המדות, וידוע דמדות לגבי מחוזי' אין בערך כלל, שתחוחין מולידים המדות ומפניה את המדות, וכח האדם חלק מפי"ה במה שיש לו שכל, המדות יש בהמה ג"כ אדרבה הם מתקשרים יותר מבהמ"ס וזיינו מפני שלא יש בה שכל, שהשכל מחליף את המדות כי וידוע. נמכר במ"א באריכות, והאדם יש בו שכל והו מעילתו,

כבוד... תואר... כ"ה בנימינה, ומוצייל: כבוד ה"י את כל תארך.

באשר שתי אבנים בנות שני בתים ג' אבנים בונים ששה, דאבנים הנ
 אחרות ושני אחר, וכמ"ל יש שני צירופים כמו אב בא כ"י, שלשה אחר, אפי'
 ששה צירופים, וכמ"ל יש ריבוי התחלקות אחרות וצירופים, והנה המקור ש'
 הנבראים שברא וכמ"ל בעשרה מאמרות וברא העולם, והנה שלא יש ר'
 צ"ל ובראם יש הרבה יותר, אך יש צירופים וחילופים ^{צירופים} ^{חילופים} המאות וכמו א"ת
 ב"ש כ', וריבוי האחרות והצירופים הם המחיים את כל הנבראים, והנה
 מלכות מ"ל ר"ע שבתי מ"ל שהוא עולם הריכור שני' ע"ר אלקינו הוא מקור
 כל העולמים, הרי בבתי מ"ל שהוא עולם מקור כל הנבראים יש בו ריב'
 התחלקות פני' שהם התחלקות הצירופים, אך באמת שרש המורה העולמות הוא מבתי
 מדות העליונות וכמ"ל כי אמרתי עולם חסד יבנה ויש כוח ב' פירושים הא'
 שבמדת החסד ובהם העולם, ב' שלא צורך בנין העולם ובהם החילוף מדת
 החסד, אך ל' המ' הרי מדת החסד היא מקור העולם (וכמ"ל חסד אמר
 יברא) וכמ"ל שתי מדות נכמ"ש שמת ימים עשה שהם ששה מדות וכל
 יומא עכ"ר שא"י מדות נכמ"ש שמת ימים עשה שהם ששה מדות וכל
 מתקיי' עם גרמתי ומה איהו וגרמתי חר, גרמתי הם הכלים, ואיהו
 מתקיי' עם גרמתי למשך וארה מבתי איהו ליש, והיני שפני' שאיהו
 וא"כ ברארה זו מבתי איהו שנמשך ע"י הוהוד דאיהו עם גרמתי, שייך
 בזה ג"כ בתי מספר ונבול מאחר שהוא מקור גבול גשמי, ולא שהוא
 גבול גשמי אלא מה הנבול וכמ"ל נעתי' שאם האמר שיש לו כח כפי' וואו
 ואלו לו כח גבול איהו מחסר שלימותא וא"כ הוא שלימותא דכלא, וכח
 וגבול הנמצא מפני חולת' הם כלים דע"ס דאצי, שנק' כח הנבול ולא גבול
 ממש כ"ת דעת הפודים, אך לפני דעת ואר"י' הם גבול, והנה ש"כ בפרקי
 תולדות שיעור קומה של יוצר בראשית ר"ל' אלפים רבוי רבבה פראסאה,
 יוצר בראשית הוא מקור המדות העולמות, ה"ז הגבולה ר"ל' אלפי' רבוי
 רבבה, והנה שהפראסאה הם פראסאה של מעלה פ"מ ה"ז הגבלה, ור"י
 בתבליים דמדות דאצי, אבל האור הוא אור פשוט בתבלי'ת הפשיטות ולא שייך
 בו שום התחלקות ונבול כלל, וכמ"ל ב"ד"ה וירד ה"י הג"ל באר"כות והנה
 לתפי' דגרמתי' הם כלים אפי' כלי החי' והיוזי אורות אפי' אורות דמדות
 הם ג"כ פשוט בתבלי'ת, אך לפי פ"י האר"י'ל דגרמתי' הם מדות האורות
 לתבלי'ם, והנה הם האורות והכלים דג"ר, ומדות הם מקור העולמות וכמ"ל
 וסוד החסד והסוד' כי פועלים המה רחמים חסדים שייכים לעולמות, וכמו
 שאנו רואים דמדות שייכים דוקא כשיש חילת דמי שהוא חסד' או רחמן
 וד"ה דוקא כשיש חילת על מי לחסד' ועל מי לחסד'תם אבל כשלא יש
 חילת ה"י מתבטל המדה לגמרי, משא"כ מוחין הרי יוכל לישב לעצמו ולהשכיב'
 תשכלות, כמ"ל יוכן למע' המדות הם שרש ומקור הגבול הגשמי שלמות'
 א"כ הרי שייך בהם ג"כ גבול ומספר, והנה בתי' מקום הרוחני, דכמו מקום
 הגשמי הוא ר"ק גשמי'ם, כמ"ל יש מקום הרוחני והיני ששה מדות ר"ק
 רוחני'ם, ור"י בתי' סמכ"ע שני' מקום, והנה כתי' לו ה"י המדולה התגברת'
 שבת' מדולה ונבוי'ת הם המדות העליונות הם טפל ונבול לו שהם בתלים

א"כ מוכן מה שמדות לגבי מוחין אינם בערך כלל וברגל לא יש ר"ק
 כח התחיל'ך, שהוא תחת היותך אחרת ואינו בערך המדות ג"כ, וכאמת כמ"ל
 יש ג"כ כחות חלוקים ומ"ל כמו בראש ג' מוחין תב"ד חלוקים זמ"ל, וכן ראי'
 שמיעה טעם כו', וכמ"ל אינו דומה ראי' לשמיעה, דראי' חכ' שמיעה
 בינה, וכן בגוף יש חילוקי כחות לב וכדא' לב שבו רוח חיים והוא בתי'
 שם אב"י המוח שהם אברים גשמי'ם, ושם נוסא ג"כ אין אחד מהם דומה
 לתבלי'ת הרי שיש ריבוי התחלקות כחיות המתלבש בגוף להזיונת, וכמ"ל
 יוכן בהעולם שיש ג"כ ריבוי התחלקות וכמ"ל מה רבו מעשד' ה' והם ריבוי
 הנבראים שנבנתו וכללות הם די מדרי' דאצי'ם, אך כ"ש הרי כמ"ל יש
 ריבוי מדרי' חלוקים כמו בודום יש כמה מינים עפר ואבנים, ואבנים טובות
 שטובים ומאדרי' אבנים פשוטים, וכן בצומח יש כמה מינים שונים, וכן
 בתי' יש כמה מינים בתמות חיות ועופות וכמה מיני בהמות וכמה מיני
 חיות וכמה מיני עופות וכן במדבר יש כמה סוגי' אדם ואפי' במין אחד
 אין אחד מהם דומה לחב"ד שאין דעותיהם שוות ולא מוגם ותכונתם, והנה
 מה רבו מעשד'ת, ומה גדול מעשד'ת הם גדולי הנבראים כמו השמים שהוא
 מהנבראים הגדולים, ומלאכים דמלאך א' כשלים עולם עומד ויש בהו ב'
 פירוש'ם א' שהמלאך שלש מהעולם ב' שהעולם שלש מהמלאך, ובמלאכים
 יש ג"כ ריבוי התחלקות וכמ"ל כתי' ה"ש מספר לגדודיו, ובמ"ל אפי'
 אלפים ישמשונו' כו' ומשני מ"ש אפי' אלפים והו מספר דוד אחד אבל
 לגדודיו אין מספר, וכל הגדודים הם מחלקים ומ"ל וכן הריבוי שבכבוד א'
 הם מחלקים ומ"ל וכן יש ריבוי עולמות עד אין ספור וכמ"ל ועלמות
 אין מספר אפי' ועלמות אלא ועולמות שהם בלי מספר כלל, ובד"כ
 בתחלקות ל' מדרי' ראש גוף ר"ל הם בריאה יצי' עש'י, וכולם יש להם
 חיות ומחיה, אולם וכמ"ל אחת מוחי' את כולם, וכמו חיות הנשמה שמתה'
 אית הגוף ה"ז מחלקת בכל אבר לסי'ע, כמ"ל חיות שמתלבש בהעולם
 להזיונתו הוא מחלקת בכל דבר ודבר ומחיה לפי'ע ונמשך בכל עולם לפי'ע
 והנה שבאמת אין המשל דומה לגשמי' שהנשמה היא ר"ק מוחי' את חתף
 ולא מהות את החף משא"כ חיות שמתלבש בהעולם ה"ז מהות את העולם
 מאין ליש, אך מהו ביה הם דומים שהההותה הוא בהתחלקות כמו הנפש
 שפתי' את הגוף שיש בו התחלקות כמ"ל כמ"ל המדות העולמות הוא
 שפתי' מדולה ונבוי'ת הם המדות העליונות הם טפל ונבול לו שהם בתלים

ער מקיבוץ: כ"ח בתב"י'ק, ואר"י'ל: ע"י הוא מקיבוץ.

לגמרי לבתי איס עצועמיה דלאו פכל אילין מדות כלל, והוה הנה מקום אתי אהרי טפילה לי ואין אני טפל לאחרי שאין הכונה על בתי מקום הגמלי, אלא הכונה שגם שרש ומקור דמקום והיינו בתי זיא ששה מדות שהוא מקור בתי ממריצע טפל וכטל אליו יתי כוי.

בס"ד

ראובנים ישב אלקים על הארץ, הנה השמים ושמי השמים לא יכלילו ואף כי הבית הוה, והיינו ששלמה מחמי כשראה אשר כבוד הוי מלא את הבית ומחמי דמתאר שהשמים ושמי'ש אינם כלים לעצמיות אואים, מליש הבית הוה איו שייך שיהי' כלי לעצמיות איס ביה, אבל באמת כי' דמקדוש הארץ עצמיות אואיס וכמי'ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וצ"ל ארץ המקדש שהי' בגוד מקום יתי' כלי לעצמיות אים.

ורלהבין הו צלתי' הוהארץ, הנה הנה מקום אתי דאי צ"ל במד"ר פ' ויצא ספיה הוה מקומו של עולם ואין העולם מקומו צ"ל הוהארץ הנה הנה מקום, הנה הנה מקום הניא בעקרים הי"ב פ"ז ב' דרעות, הוה נקי מקום, והיינו הפני והיריקות אשר בו יכנוס הגשם נקי מקום, והנה בע"מ שיא פיא ועוד בהרבה מקומות פ"י פ"י, הוה שהביא העקרים ודענו שהמקום הוה העיגול הגדול שלמני חקי אשר נושא וטובל כל העולמות, וכן הפרדס בע"ד מקום פ"י שהוה נקי מקום הוה כתי' שם הוה, ויש הוי בהשבר המדובר צולה קפ"י, ויידי פעמי' יידי, עולה ק', ופי' עולה כיה, ופי' כיה, ופי' קפ"י, בנימיט' מקום וקאמר הטעם למה נקי מקום שהוה יתי' הוה נשא וטובל העולם שהם אולם, והוה הוה מקומו שי'ע שנושא וטובל העולם, ואיכ פ"י ה' מקום, מקור, הוה כענין שהמפרש רז"ל ברוד כבוד הוה המקומו משרשו ומקורו, והיינו לפי פירושים שהמקום הוה הנושא וטובל יאיכ הוה מקור העולם שכלם מסתפחים ממנו כמי'ש הפרדס שם, וכיל הפרדס שם בשם ר"מ שמקום הוה כתי' כתי' שהוה שרש ומקור כל העולמות וגם כתי' לעצמיות ומקור, וכיל מהממרים שמפרש מקום היינו המקור, וכמו שמפרש צ"ל ב"הוהארץ, ופי' ויל פ"י שמקום הוה כתי' כתי' כתי', והיינו צ"ל מקום מתצב האבנים, וז"ל פ"י וז"ל פ"י שנושא וטובל העולם, והיינו מקור העולם שהוה כתי' כתי' כתי', והיינו קרוב לדעת העיקרים, והוה הקב"ה נקי מקום דקב"ה הוה וילי ומלי, ובתי' זיא, הוה ששה קצוות מקור העולם שהם ויק' גשמים ויאיכ הם ויק' רחמים והוה ג"כ בכלל ממריצע ולכן הקב"ה נקי מקום, ובלק"ת מתאייאיל כפי

הוה בפי' הנה מקום משמע ג"כ שמפרש כרבינו זיל שהמקום פניו שבו העולמות הוה כתי' מקום, נשמע מזה שיש כ' פירושים בתי' מקום הוה שמקום הוה כתי' איס הספיע שנושא וטובל העולם הוה מקור העולם, ה' שמקום הוה כתי' ספיע, אך צ"ל לפי דעה זו מ"ש במד"ר הוה מקומו של צ"ל הוה קאי על איס עצועמיה שהוא מקום העולם והיינו כהדפעה הוה שמקום הוה המקור, אך הנה באמת יש לחוד כל הפי', וירוב בהקדמ' ביאר ענין צ"ל על אהבה היי' מזה שכל ואינו שייך ציווי ע"ז, אך הענין הדמיוני אינו על האהבה כי'א על ההתבוננות בפסוק ראשון דק"ש שמע ישראל כוי ה' אחד, וממילא יבוא לאהבה, והיינו שיחבוננו ארץ שאי'ס הוה יחיד ומיוחד ואי' הוה לא שנית' שלא יש שום שינוי בין קודם הבריאה לאחר הבריאה אהה הוה קודם שנובה"ע ואהה הוה שינוי בין קודם הבריאה לאחר הבריאה כי העולמות בטלים בגוד יתי' ומה שנראה לנו העולם ליש ודבר מצאנו מה הוה שקר גמור שבאמת אינו במציאות כלל רק שנראה לנו ליש, אך באמת אי'א לומר שמה שנראה העולם ליש הוה שקר גמור דבאמת אינו במציאות כלל שהי' אמרי'ל (פשוטדין פ"י מרי'א) שנים לקטלין קישואין א' לקט חיבי ואי' לקט פסור העולם מעשה חיבי ואחזו את עינים, ואם נאמר שבאמת לא יש מצאנו צולם כלל, למח העושה מעשה חיבי הלא לא עשה דבר, ואם נאי שגם מה שספיקו אחוה הוה גיב רק שנדמה כן איכ לפי' לא יש שבר ועושו כלל היי', אלא צ"ל שהעולם הוה מצאנו רק שאינו מצאנו אמיתי וכמי'ש הוהמב"ם (וילי) ויאהי' פ"א היי' הוה שאמר הנה ה' אלקים אמר שאין לו אמר באמתות והוה לבדו אמר, וביאר הענין הנה אי' בפס"ד, וארץ מהיכן גברא משלג שחתה כתי'ל, וכן אי' במדרש האור מהיכן גברא, מלמד שנתעטף הקב"ה בטליות, לבנה והבהיק ווי' הדרה, ולכא' צ"ל מה שייך לומר מהיכן גברא התי' והכל גברא כדוד בריאה יש מאין.

אך הענין הוה שכל דבר שנוברא למטה יש לו שרש ומקור למע', והוה שאמר הארץ מהיכן גברא, פי' מאיזה בתי' הוה נמשך ואמר משלג שחתה כתי'ה, והאורה שלמטה גברא מהטלית, היינו הלבוש שמלביש ומעלים ומסתיר על אור עצמותו יתי', ולאחר שחוללים אז אפשר להיות האורה של מטה וכן כל גברא שלמטה יש לו שרש ומקור למע' בנינו"ק, בוטה"ג: ויא' וי'.

מי כמר בוד פער, קאלריא, *.

את עיני: כיה בנינו"ק, ואצי"ל: את עיני פסור.
ל' המונה לר"ת הו יתנו שבה"א מ"י, ג שם כבוד שפי' החתונות ממילא הוה לאחרי.
פ"י החוה לר"ת פי כמות תרכ"ט, וזכ"ס כמות תרכ"ט, פי קמ"ד וחיל"א שם כבוד שנוע למציאות העולם כפי.

זכור עלין, ויאמר אליקים יהי אור יהי רקיע יהי מאורות והנה כתיב לעולם ה' דברך נצב בשמים שהדבר היה עומד תמיד בשמים לוחותו ולהיותו מאין ליש ואם היה מסתלק* ברגע היה נעשה אין ואפס, דענין התחת העולמות, א"ל, כאשר יוצא לצורך כלי שהכלי הוא דבר נפרד מהאמן ושנה במציאות גם כשאינו אצל האמן, דאי שהאמן ילך בשוק מימין הכלי במציאות, אבל למעלה אינו כן, דאמן שעשה הכלי היה עשאה יש מוש, שגם שקדם שעשאה היה יש, רק שבהחלה היה חומר כמו החיכות כסף או זהב והאמן לא הודש בה דבר רק מה שעשאה בה צורה, אבל לא שוידש בעצם הדבר, שעשאה דבר, מלא, דבר, לכן אפשר להיות גם בלא האמן, אבל ענין התחת העולמות הוא בריאה יש מאין שהיא התחדשות מה שלא היה מקודם. שהרי במציאות היש כמו שהוא עתה לא היה במקודם ואף שהעולמות היו כלולים תחלה במקור המוח, וה' עדימ במח, אדם שהצטיין ציור אמן במח, או כשחשבו בהבין שרצה לבנות, ומצויי במחשבתו כל פרטי הבנין, א"ל, והנה החיצוני יצור במח, כל הבניה כמו שהיא, הרי הציור במח, הוא רק ציור רוחני, שהרי גשם אמן והגשם הבנין לא יש במחשבתו כ"א ציור רוחני, כמריכ יוכי מה שהעולמות היו כלולים במקורם הוה רק בהתנוות אבל גשמיות העולם לא היה כליל, והוה החילוק בין השתל, ענין לבניית יש מאין, והשתל, ענין הוה העלוי היה כליל בעולמו החלה וכמו שכל ומציאות שהתחדו גוליו מחשבל בודד ענין, הוה יש מציאות מדות בשכל ז"ל, והוה נק' מדות שבשכל דמיון שמתין בשכל מדות בשכל ז"ל, ומה צדד בשכל, ואח"כ יוצא מהעולם אל הגלוי עד שנועשה מדה בשכל הרי שזמרת היה כליל תחלה בשכל, אבל בריאה יש מאין הרי מציאות היש כמו שהוא לא היה בהאין תחלה, ולכן גם לאהר שנתחיל העולמות כתיב לעולם לא היה, ודבר זה היה בשמים, שהנה הפועל צ"ל המיל בהנפעל, ויובן עדימ כשאדם חרץ אמן למעלה, מוכרח לומר שיוצא מה מיד ואדם ומקורו, ואמן, והנה הוה מנביה את האמן לעלות לומר שיוצא מה מיד ואדם ומקורו, והנה מפני שענין העלוי, למע' להתבאר והנה דבר הויפר טכני, שטכני לפול למטה, וכדי שיהיה בו התחדשות היפר טכני, היינו שעליה למע', היינו מפני כו יד האדם שמקורו אותו ונושאו, והיפר טכני, כו הוה האדם היה נופל למטה, כמריכ יוכי ענין התחת העולמות יש מאין, שהו שיהיה, הוה התחדשות גוליו, לכן צריך רצה הפועל להיות תמיד בהנפעל, ואם יסתלק כמעט רגע יהי, הוה אין ואפס כמו האמן, המשא"כ, וא"כ מאחר שציקר קיום מציאותם עשה בה שום התחדשות כו, כני"ל, וא"כ מאחר שציקר קיום מציאותם הוא האור והוה מחתי, אותם, א"כ הוה מציאותם, וכמו העין הגשמי נהיתה ממוחלת, עץ פרי, והמאמר עץ פרי צ"ל תמיד בהעין, ואם הוה מסתלק ממנו כונע הוה נעשה אין ואפס וא"כ גם עכשיו כשהוה במציאות הרי כל מציאותו

מחולק כונע: כתיב בנפיש: ואצט"ל: מסתלק ממנו כונע.

כמו השמש שמאיר למטה שרשו ומקורו הוא בהי' שמש היה והגם שאיך בערך כלל השמש לגבי כתיב, שמש הוה, שמש שלמטה, וכן הארי שלמטה מורי' נמשך והתחת מבהי' שמש הוה, שמש שלמטה, וכן הארי שלמטה שרשו מפני ארי' שבמרכבה, הגם שאין עורך ביניהם כלל שהארי שלמטה והארי טמאה שצורה וזו"ס, ופני ארי' שבמרכבה עומד ואומר שירה והתחת נושאות את הכסא כו ומי' הוא שרשו ומקורו עיי ריבוי רבבות השתל, מורי' עד שמתחת הארי' שלמטה וכן התבונה שרשם מפני שור שבמרכבה, והוה כמאדיל אין לו עשב למטה שאין לו מול מלמעלה המכה בו ואומר לו י"ל, הגם שבאמת אין ערך העשב לגבי המול כמו התפוח שיש בו מליקות והמיצות, והאם נאמר שגם במול הרוחני יש בו מליקות ומיציאות ה' אצו שירך כלל אלא המליקות הוא נמשך מבהי' חסד, והתמיצות מבהי' גבורה, שעיי השתל, וסוד ריבוי המודד, מורי' אור מורי' עד שנמשך מבהי' חסד המליקות בהתפוח כו, והנה זה טכני שאם ימגלה על הגבורים שלמטה שרשם ומקורם שלמעלה כמו השמש שלמטה בהגלות גללות עליו כתי' שמש הוה, הוה נעשה ממנו אין ואפס, וכן הארי' והשור שלמטה אם היה מתגלה עליו שרשם ומקורם הוהו שבמרכבה כמו שהם היה נעשה מהם אין ואפס לומרי הוה, כלא היה כלל, שאפילו במלאים שכלים גדולים אמרד"ל, הוהו תפ"ה אצבעו הקטנה ביניהם, ושרשם וזיינו שהי' גליו מעם יותר מהחזק הקטנה ניעשה מהם אין ואפס, וכיש שארי גבורים, והיוצו שהבריאה הוה בדרך העלים המור, מהנברא, ולכן נעשה מציאות יש, וגם עכשיו לאהר שנוברא אם היה מתגלה הבורא על הגבורה היה נעשה אין ואפס כו, וא"כ מאחר שכשהי' איה שנינו יתבטלו א"כ גם עכשיו שישגם במציאות אגם מציאות אמיתי, והפ"ס שסוף כל סוף הרי יתבטלו כל העולמות בא"ל הוה שוה הוה חרוב, א"כ הרי זה כמו נהרות המכובים אחת לשבע שבים שגם הוה שוים היה פסולים, כמ"כ העולם אף בשית אלפי שנין שהעולם עומד אינם מציאות אמיתי, והיי' במודש קהלת פ"א, ד"ס, אבל שאמר שלמה הם נגד י' ימי בראשית שכל מה שנוברא בו ימי בראשית הם הכל מפני שעומדים להורג והיינו כני"ל שגם עכשיו הם הכל אף שישגם במציאות כו.

וז' א"ל באמת יוכי שגם העולמות כמו שהם עתה שהם מציאות היש מי' היה בטלים במציאות לגבי א"ס עצומה, והענין דהנה נעשרה מאמרנו נברא העולם בדבר הוה שמים נעשו שהתחת העולמות נעשה פתחי

ככל מקום ומקום ממש, ולית אחר פני מיני, וכמיש את השמים ואת הארץ אני מלא אני א"ס עצומה, ועפ"י יוכן ארץ שהעולמות בטלים עלי, הרי בודאי אור וחי ישנו גם כן, ואינו שייך שהיא כלי קריאת שם זיו במציאות, עד שאינו עולה בשם זיו כלל, ואינו שייך שהיא כלי במקורו בנוף רך למטה, שלא יש כאן גוף כדור השמש, אבל כמו שהיא כלי במקורו בנוף כדור השמש אף שישנו שם, ה"ה בטל במציאות לגמרי יוכן בנומשל מאחר שא"ס עצומה הוא מלא גם בה העולם המשני וליה אחר פני מיני, ממש, וככל מקום ומקום ממש, ולא יש מקום אשר יתפשט שם הזיו ולא יהי נמצא בהי א"ס עצומה בהי המאור, א"כ הרי הזיו הוא המיד לכל במקורו וכמו הזיו השמש כשהוא בנוף כדור השמש הוא בטל במציאות כמי"כ אורו וחי יחי שהוא הטל והי ה"ה המיד לכל במקורו ושרשו בהי א"ס עצומה א"כ הוא בטל בתכלית ואינו שייך לומר עליו שם זיו כלל וכפי שנתפל שכל דבר נברא כל מציאותו הוא האור הזיו כמי"כ וא"כ מאז שהזיו בטל המיד במקורו א"כ גם הנבראים המיד בטלים במציאות לגבי א"ס עצומה ואינו שום דבר בפני כלל, ובפרט לפי מה שנת' במ"א שעיקר מציאות המשני הוא מפור' א"ס הטובי"ע שאמ"י אם ה"י רבנות השנה"ל לא ה"י אפ"ל מציאות המשני וגם התוקפים מודים בה דההיות הגשמה מהותיות אור על בריאת יש מאין גדול מזה, והי"נו שכ"י שיהי' גשמי' הוא מוח"י א"ס עצומה א"ס הטובי"ע, וא"כ הרי כל דבר גשמי שנברא לעינינו הוא א"ס הטובי"ע ואינו מציאות דבר מה בפני כלל כ"י.

וה"י) והנה מובן מכל הנ"ל א"י שהעולמות בטלים במציאות לגבי א"ס עצומה, רק שנראה לעינינו ליש דובר ופיר' הן הן גבורותי' אף שכאמרת הם בטלים במציאות ועיקר מציאותם הוא א"ס הטובי"ע כמי"כ מ"מ מטהיר ומגלים שיהי' נראה ליש, וכך הוא רצון הבורא המטות בהו כ"י שיהי' בטול ל"י, (וי"ל דלי"מ ענין שכ"י ועונש מאחר שכ"י הוא רצון הבורא הרי שייך שום דבר המעלים מאחר שה"י לגבינו אבל לגבי א"ס ה"ה א"י הוא נמצא למטה כמו למע', ומי"ל העולמות בטלים במציאות וא"כ הרי א"ס הוא נמצא למטה כמו למע', ומי"ל העולמות בטלים במציאות לעצמות אור"ס כ"י, והי"ע ק"ש שאומרים ה' אחר, ולכאורה הל"ל יהי' דמורה א"ס הטובי"ע כמי"כ, והי"ע ק"ש שאומרים ה' אחר, ולכאורה הל"ל יהי' דמורה על אחרות יותר מאחר דאחד יש אחד המני כמו יום אחד כ"י, אך הענין ידענו אור"ל כד אמליתא למע' ולמטה ול' רווחת הו לא צריכה, וענין המלות (מלות) הוא ביטול ברצו' הוא שיתבונן בהו בדעת חזק וכו' ומ"מ גמורה א"י שהעולמות בטלים במציאות לגבי א"ס עצומה וכל מציאותם הוא וא"ס הטובי"ע והו מרומן כתיבת אחד דחי מורה על ז' וקיימים וא"י

זוהו המאמר ע"י ר"ק נראה לנו ליש, מפני שענין בש"ר לנו ואין אנו רואין המקור המוחה אותו, וכ"י רצון הבורא כמו שית"ל א"י, אבל אילו ניתנה רשות לעין לראות, ה"י רואין בכל דבר א"י שהוא בטל במציאות שאינו דבר בפני כלל, כ"א הוא, הוא הדבר ה"י ואינו דבר בפני עצמו כ"י, ועפ"י

בנומק יותר: ענין ביטול העולמות לגבי א"ס עצומה, שכטלים במציאות לגמרי, והנה ידוע מ"ש בע"ח דכשעלה ברוצנו הפשוט שיהי' א"י מלא את כל מקום החל, ואז"כ נגשה הצמצום וענין הצמצום הוא התעלמות האור שהוא בכלל במאור ונשאר חל ומקום פני, והנה לא שנשאר ח"י מקי"פ לגמרי, אלא אור"ס מלא מקום החל לאחרי' כמו קודם הצמצום, רק החילוק דקודם הצמצום ה"י שם גילוי אור, ולאחר הצמצום נמצא שם בתעלים, ויוכן זה ע"י"ש מ"כ התעלה שביד, הרי יש עצם כה התעלה שבבחו ויכולו לעצו, ואין הכוונה פועל התעלה בנ"י, ועצם כה התעלה מצד ה"י, רק מה שפועל התעלה בגילוי הוא הארה מנו, והנה לעצמים כשנעשה קולקל בהי"ש כמו כשמתקלף הדם נחמת קרח או ששכ"י הרבה על ה"י ונחמת ז' מ"ש ממה התעלה שאינו יכול לעצו בידי ה"י כ"אן דומה, הנה מה שא"י לעצו א"י מהמה שמתקלף ממה כה התעלה לגמרי מהי שח"י כמעט ומו כשמתגמם הדם מיד ה"ה יכול לעצו, ואם נ"א שכתחלה מה שלא יק"ל לעצו הוא שנומקל לגמרי כה התעלה ה"י נ"י מיתה האור ואי"כים לחזקו, וכ"י ר"י בעצם זמן חזיר כה התעלה, מוכרח לומר שגם מקודם שנתנו הדמ"י לא נחלק לגמרי, ויש בו כה התעלה וז"י, רק שנומקל גילוי כה התעלה שפועל התעלה ונתעל במקורו הוא עצם כה התעלה, ולכן כשמתגמם הדמ"י נתעלה גילוי כה התעלה, וקודם לזה ה"י כהעלים, אבל עצם כה התעלה לא נחלק כלל ש"י, ה"י צריכים לחזקו ה"י, אלא בתעלים נמצא שם קודם שנתנו הדמ"י ג"כ, וכמשל הזה יוכן למעלה כשהי' הצמצום באור"ס הוא שנתעלה האור ונכלל באור, אבל עצם א"ס עצומה שהוא כה"י מאור הוא נמצא במקום החל לאחרי' כמו קודם הצמצום, והו שבהי' א"ס עצומה הוא מלא בכל העולמות בשות, והו בהי' א"ס הטובי"ע שמאיר בכל העולמות בשות, דטובי"ע אין פ"י שסוכב ומקורו מלמע' אלא הוא נמצא למטה כמו למע', רק שנקי' טוב מפי שאינו מולכ"ש ונתנו כפינומיות העולמות ואינו שייך בו מעלה ומטה וכמו העינול שאינו שייך בו מעומ"ט, ומה שמשך ממנו להיות ולהיות העולמות שמתלכ"ש כפינומיות העולמות להחיות בגילוי, והו בהי' מבי"ע, הוא רק הארה אור ח"י בעלמא שאינו בערך לגבי א"ס עצומה, אבל באמת א"ס עצומה הוא מלא

המאמר ע"י : כ"י בניכ"י, וא"י : המאמר ע"י פ"י שיהי' בניכ"י, וא"י : שיהי' עולמות ה"י.

אמות, לכל צד בינו לכתל, הרי אף שהי במקום וז"מ אינו בגדר מקום שאינו מן המדה, והיינו מפני שבבקה"ק האיר הגילוי כמו שיהי' לעיל שהמקום יהי' למעלה מגדר מקום שהגשמי יהי' אלקות כג"ל כן ה"י בבבב"ק עכשיו ג"כ שהמקום ה"י למע' מגדר מקום, ועפ"י יובן הקושיא שנת"ל איך ה"י גילוי עצמות אור"ט במקדש שה"י בגדר מקום ולפי הג"ל נראה דשמים לא יכלולו וא"ר ש"ך שה"י במקדש שה"י בגדר מקום, ולפי הג"ל נראה דשמים ושמי השמים ה"י לפי סדר השתל' שיש החתלות כל מדר"י לפ"ע וש"ך הגבלה, ונכלל ג"כ בכלל מקום שאינו כלי לעצמות אור"ט שיא"ר בגילוי, אבל בבבב"ק שהמקום ה"י למע' מגדר מקום כג"ל, והיא"י ממקום הארון שאינו מן המדה לכן ה"י כלי לגילוי עצמות אור"ט, וכלל העולם הוא עכשיו בתע"ם שהנראה לעינינו ליש, ובכמו הבידודים כשיושלמו כל הבידודים אז בהעולם יהי' הגילוי כמו במקדש דל"על יא"ר ויתגלה עצמות אור"ט שהמקום הגשמי שנת"ל עכשיו ליש לע"ל יהי' נראה לע"ן היראה שהוא א"ט עצומה שלא יהי' נראה ליש כ"א יהי' נראה לא"ט המכ"ע כ"י כג"ל.

ב"מ

י"ג ודגה מתי, וא"ט דבר' כג"ל, ובג"ל יד' כסית' למו"ע שמים, ול"ס א"ר א"ר (שע"י ג"א ט"ו) וצ"ל מה צ"י"י למו"ע שמים ול"ס א"ר א"ר, והוא השמים והא"ר ה"ה נבואו בשמים, ובמ"ש בראשית ברא אלקים את השמים ואת הא"ר, והם נטועים ומיוסדים, ובמ"ש אף יד' יסדה א"ר, וימני שמים שמים, ואמר"ל נטה ימני וברא שמים, נטה שמאלו וברא א"ר, וימני צ"י"י"י נשקפה ע"ד, וגם צ"ל מ"ש הנה בשמים מעלותי, ואמר"ל על א"ר יסדה (עמ"ס ט"ו ז') צ"ל מהו בנין עליה למע', וגם צ"ל מהו"ע ואגדתו על א"ר יסדה והנה כג"ל (מנחת דב"י צ"א כ"י"ת ד"ו ע"כ) אמרו שע"י ואגודתו, היינו שכלם ביה"י ע"י על א"ר יסדה כן פרש"י שם, וכן מ"ש הנה בשמים מעלותי הוא ג"כ ע"י ואגודתו.

ולדבר' זה צ"ל חת"ל מ"ש בזה דל"ע נ"ך מילין דהדינא, ולאן אורחא דמלכא לאשתת"ל במילין דהדינא, ונבא, א"ר צ"מ נ"ך מילין דהדינא, א"ר הצנין דרש"י ע"ן הדינא א"ר, כח"א צ"מ א"ר זה כ"א ב"ח אלקים, וה"א ל"ת ד"ן אתר הדינא, אלה"ן אתר דל"עא בה מן קדם ה"י משמע מהו דכל העולם נ"ך אתר הדינא, ורק מקום המקדש אינו אתר הדינא, וצ"ל ע"ן הדינא מהו הנה כתי' נער ה"י"ת גם נקמתי, על"ן אגרו והוא משי"ט

אמר ש"ע: כ"ה בבב"ק, ואצ"ל: נקמתי ש"י ש"ע.

וד הם ד' רוחות העולם והם: לא"י א"ט אלו"פ של עולם כביטול זיו השמש בטר כדור השמש, והוא שא' אתר, דיה"ד מורה רק שא"ט יחיד ומיוחד וא"ן שני לו זה הכל מורים, אבל אחד מורה א"ר שהעולמות בטלים במציאות כ"י, (א) ודגה כשיחבנו בכל הג"ל א"ר שבאמת כל הבוראים בטלים במציאות לג"ר א"ט עצומה וכל מציאותם הוא א"ט הטוב"ע רק שנת"ל לעינינו ליש, א"ר א"ר ואת"ב כ"י שיהי' לו רצון ליכלל בא"ט ר"ל שהרצון שלו יהי' בכליו ותשוקה נמל"ה דכמו שבאמת הוא שכל נבוא הוא בטל במציאות כ"י כן יהי' נראה לע"ן היראה שיראה כל דבר נבוא א"ר שהוא אלקות, והעצה לזה הוא וה"י הבורים האלה ביה"י הכתוב מדבר, שהתורה היא חכמה ורצונו ית', וע"י שמקשר נפשו בתורה הרי מתקשר נפשו בא"ט עצומה, וסוף כל סוף ע"י לימוד הת"י ומעמ"ע בדרך אהב"א יבוא אור"ט לאחת"כא שיחת"ל נה"כ שלא ירצה שום דבר כ"א אלקות, ע"י של"על יהי' הגילוי למטה שכל דבר גשמי לא יהי' נראה גשמיים הדבר, אלא יהי' נראה לע"ן כל א"ר שהוא א"ט עצומה כתי' א"ט הטוב"ע כ"י והו"ע ש"י"ל"ה תתי' בא"ר, וש"י"ל"ה א"ר בה"י, וידוע דאת הראשון נז"ל, ש"י"ל"ה תתי' הוא ששם ה"י שם העצם כתי' א"ט עצומה הוא נמצא למטה כמו למע' משם, וכל מציאות דבר גשמי שאנו רואין הוא א"ט עצומה והתמכרות הוא משם א"ר שיחרא"ה למציאות יש ולא יהי' כלי לאלקות, פ"י שלא יהי' כלי בגילוי כמו שהוא באמת אלקות, כן יחרא"ה ג"כ אלא ליש ודבר נפרד והמכוון בהו כ"י שיהי' ביטול ה"י לא"ר נראה ליש ודבר בה"י שיהי' התמכרות שם ה"י, שכל דבר גשמי יהי' לע"ל ש"י"ל"ה א"ר שהוא א"ט הטוב"ע, ועכ"ן אינו נראה ונגלה כ"י אבל באמת כל דבר גשמי הוא א"ט עצומה, ועפ"י ית"ל כל הפ"י שיש שמפרשים שהמקום נ"ך מקור כל דבר, ודב"י ד"ל מ"י שקאי על העולם, ולפי הג"ל הם א' שבאמת העולם הוא כתי' א"ט עצומה, וה"י ש"י במדר"ש הוא מקומו ש"ע והוא גם לפ"י דב"י ו"ל שמקום קאי על העולם דמ"י הוא מקומו ש"ע הוא כתי' א"ט עצומה א"ט הטוב"ע הוא עצמו כביכול מקומו ש"ע שהמקום הגשמי באמת הוא למע' מגדר מקום שה"ה עצמות אור"ט כ"י.

י"ב ודגה בהמ"ס ה"י הגילוי מע"ן לע"ל דכמו של"על יהי' נראה ונגלה א"ר שהמקום הגשמי יהי' למע' מגדר מקום, שהמקום הגשמי דעש"י יהי' לע"ל כתי' א"ט הטוב"ע, כמ"כ בבבב"ק עכשיו ג"כ דגה בבבב"ק ה"י שם הארון ואמר"ל (מגילה ד"י ע"ב יומא דכ"א ע"א כ"כ צ"מ ע"א) מקום הארון אינו מן המדה דבבב"ק ה"י כ"י אמה על כ"י אמה והארון ה"י אפ"י"ס ותצי ארכו ואמה וחצי רוח"ו ועמד באמצע בבב"ק וט"ס ה"י עשר

והם זא"ף: כ"ה בבב"ק, ואצ"ל: והם בטלים לאלף

הי נראה בגילוי אר שהיש הגמטי הוא אלקות וגם המקום למע' מגימ' וכמשתל' במקום ארון אינו מן המדה' הרי אפי שהי' בגוד מקום מ"מ הי למע' מן המקום ולכן אינו נקי אתר הדיות והו' ששלמה דוקא בנה את המקדש ולא דוד וכמ"ש (בדחי"א כ"ב ח' ט') הנה בן גולד לך הוא הי' איש מלחמה כ"י כ"י שלמה הי' שמו ושלוש ושקט אתו על גולד לך הוא הי' הוא יבנה בית לשמי וצ"ל מה שיין שלום לבניו ביהמ"ק כמ"ש הטעם כי שלמה שמו כ"י ושלוש כ"י הוא יבנה כ"י והענין דהנה כתי' המשל ופחד צמו עושה שלום במרומוי מיכאל שר של מים וגבראל שר של אש ואינם מברכים וא"י הגם שמים ואש הם שני הפכים לגמרי מ"מ עושה שלום בגיבורים ע"י שהמשל ופחד עמו מפני שמאיר גילוי אור שלמע' משניהם וכמו המלך מפני האיומה והפחד אימת מל' שנופל על שניהם הי' מדברים זע"ף וכשני אהובים נאמנים כמל"כ יוכן למע' שע"י שמאיר עליהם יוכן עוד מלמע' עושה שלום במרומוי ואפ"ל שיחמכרו שני הפכים וכמ"מ יוכן עוד למע' יחוד בעולם האצ"י שיש בהי' חסד וגבול' חסד קו הימין וגבול' קו השמאל' שהם הפכים ומ"ן מים ואש' וז"ע מיכאל וגבראל מנהג מיכאל באהבה שהוא בהי' חסד והי"ע קו הימין פני אר"י אל הימין ומחנה גבראל בגיבוא בהי' פני שור מהשמאל' ושלוש הוא בהי' הי"ת שמתכר חו"ג הי"ת עולה ע"י הכתו' לכן כותו' לחבר חו"ג' וכמ"מ יוכן ביהמ"ק שהי' חיבולי שני הפכים מקום ולמע' מגוד מקום והיינו ע"י שהאיר מבהי' א"ס עצומתי' שלמע' מגוד מקום ונתבטל המקום והי' נראה ונגלה אר שהמקום הוא באמת למע' מגוד מקום והו' ששלמה דוקא בנה את ביהמ"ק שהוא בהי' שלום חיבור ב' הפכי' מקום ולמעלה מגוד מקום כ"י.

טו) והנה מה שבביהמ"ק הי' גילוי עצמות אור"ס כמו שהי' לעיל' הוא ע"י עבודת הקרבנות שהי' בביהמ"ק והו' מ"ש את קרבני להמי לאשי שהקרבנות נקי' לחם והענין דהנה הקרבנות שהי' מקייבים בהמה גשמיית ע"ג המזבח ובלל באש שלמע' ונתעלה הבהמה לשרשה ומה נעשה הלאה למע' והענין דכמו שיש ג' שוחפים באדם א"א והקב"ה נתן בו נשמה כמ"מ יש ג' שוחפים בבהמה ונפש הבהמה נמשך מפני שור וכדו"ע דד' היות המרכבה הם מקורים לכל הבהמות והחיות והעופות פני אר"י מקור כל היות ופני שור מקור כל הבהמות והחיות והעופות והיינו ושרש שרשה של הבהמה הוא מעולם החיות שיקדם לעולם החיפוף והיינו ששרשה למע' משרש האדם ששרשו מחיפוף והבהמה שרשה מחתו ולכן האדם מקבל חיות מצומח חתי' והם שהאדם הוא מדבר והוא למע' חרבה מצומח חתי' ומ"מ מקבל חיות מהם וכמ"ש כי לא על הלאה לכוד יתי' האדם כ"י"א על כל מוצא פי התי' יתי' האדם ומוצא פי התי' שבהמאל

בגוריק"א בסוף ג': החיות נתכררר והבהמה שללמה לא נתכררה עו"ק והיא למעלה משרשה.

שנק' נעל' והענין דכ"י שיומשך ההשפעה מעולם האצ"י למטה בעוה"ז שהוא גבול' וכמא"ז"ל מן הארץ לרקיע מהלך ר"ק שנה בין כל רקיע מהלך ר"ק כ"י וגם העולם הוא נראה ליש וזכר ופרד' וגם שיש שם בהי' עת"ל סו"ר הוצרך להתאמצם השפעה זו בעולם בבחי' מטי"ס והו' שנק' אנפי וטו"ר קטנות והאמצום שהחילוק בין קטן לגדול הוא רק הקטנות והאמצום נע"כ נקי' הדיות וכמ"ש בתור על מטי"ס הדיות אינה לגבי מא"י ובאמת גם הדיות הוא מדרי' גובה רק לגבי מא"י נקי' הדיות וכמו כתי' הדיות לגבי כתי"ג שלגבי מדרי' גובה רק לגבי מא"י ועד"ז יוכן מה שע"מ נקי' מילין דהדיוטא אפי' שהם גבוהים מאד מ"מ מאחר שהם מקור העולם שהוא בע"ג ונראה ל"ש כ"י וגם שנעשה מקור לעד"ז סו"ר' לכן נקי' מילין דהדיוטא יוכן זה ממה שאנו רואים שיש בגוף האדם חצר חכבד שנק' קרומא ופסיק במע' דכ"ג והוא מפסיק בין אברי' הגשמיים לאברי' המזון' שיש חכבד' רב ביניהם שאברי' הגשמיים הם בהכלית הדקות והרחויות ואברי' המזון הם בהכלית ההגשמה' ונראה בחוש התפשט' בין כל וריא' שהם מאברי' הגשמה' להאצטומא שהוא מאברי' המזון שאינם בערך כלל' והפועל החבדל נע"ל הוא החצר חכבד שהוא עושה החבדל והתפרש ביניהם ומאחר שבכוחו לחבדל מוכרח לומר שהוא כולל משניהם והרחויות והגשמייות וכמ"מ יוכן למע' דהנה כתי' הי' רקיע ויהי מברל' בין מים למים ויינו מ"ע ומ"ת דקודם שהי' הרקיע הי' מעורבים למע' במ"ת וממילא מ"ע לא הי' בהכלית העליון ומ"ת לא הי' בהכלית הגשמה' שלא הי' גיבול' הרע שנתבטל ממילא כריבוי טוב' והרקיע החבדל' בין מ"ע למ"ת ונעשו מ"ע בהכלית הדקות והרחויות ונק' עת"ה שלא יש בהם תערובות רע' ומ"ת ירדו למטה והם מקור כל תענוגי' גשמיים ונק' עת"ה סו"ר' וכ"י נעשה ע"י הרקיע וכמו המסונת שמסנו' הדבר שמה שיוצא ע"י המסונת הוא בהכלית הדקות בלי שום תערובות מסולת' ומה שנראה הוא חזק והגם ביומ' וקודם שסינו' במסונת לא הי' גיבול' כלל המסולת' כ"מ' וכמ"מ יוכן בהרקיע שמברל' בין מ"ע ומ"ת כ"י ומאחר שבכוחו לחבדל' מוכרח לומר שהוא כולל משניהם מרחויות ומגשמייות ולכן בכתי' לחבדל' שהמים עליונים יהי' בהכלית הדקות מה שלא הי' כן קודם החבדלה ומ"ת הי' בהכלית ההגשמה' מה שלא הי' ג"כ קודם החבדלה' נמצא שהמא' הי' רקיע שממנו נתחווה הרקיע המברל' הנ"ל כולל משניהם כמ"ל לכן נקי' מילין דהדיוטא והו' של מה ששייך לעולמות נקי' אתר הדיות כ"י.

יד) א"ר על מקום המקדש ת"א לית דין אתר הדיות דהנה על מקום המקדש כתי' אכן יש התי' במקום הזה שהי' גילוי שם התי' שהוא שם הנצח כמשינת' בד"ה ירד' הי' עת"ס והי' מאיר ומתגלה במקדש' והגם זאת השמים ואת הארץ אני שהוא כתי' א"ס עצומתי' אך כ"י בהעל"ם וכמשתל' דהאמת הוא דא"ס הוא נמצא למטה כמו למע' בשות' וכל גברא באמת הוא אלקות' אך מ"מ לעינינו נראה ליש כמ"ל אבל במקדש

מכרתי הניצוח דהנה שמלוכב בה ומקריבים אותו לשרשו והו קרבן ל קירוב קירוב הכחות והשמות שמעלים הניצוח לשרשו וע"י נמשך חוסי מאו"ס צצומיה שלמע' מהו והיקוף דהנה סחירת החו"ו וק"ס שלא במקרה חו"ו כ"א בונה ע"מ לסתור וסותר ע"מ לבנות וא"כ גם קודם שנתחזה עולם החו"ו ה"ו כרצון או"ס כ"א סחירת החו"ו ושיח"ו בנין והיקוף לכרר הניצוחו דהנה, וא"כ או"ס כ"א סחירת החו"ו ושיח"ו בנין והיקוף לכרר הניצוחו שלמע' מהו, ומשך ע"י חו"ו, אורות מבחי' עצמיות או"ס כ"א ועל ל הקבלה י"ל דהנה השפירה ה"י בשם סיג' וע"י הניצוח דקרבנות שנתפלה שם ב"ן בשם סיג' ומשך משם ע"ב שלמע' משם סיג' י"ל וז"ל שו"ת בח"י עקורים שלמע' מנקודים וכרורים החו"ו והיקוף, ובח"י ז' וא"ל בהמק"ס בגילוי, ולכן במקדוש קורין את השם ככתבו וי"ל דזיינו שם חו"ו במילוי יודין שהוא בח"י שם ע"ב, והו"ע שבבתי"ק ה"י גילוי עצמיות או"ס כ"א אצא בשם ע"ב דע"ב, והו"ע שבבתי"ק ה"י גילוי עצמיות או"ס כ"א והיינו ע"י הקרבנות שהיו מקריבים במקדוש כ"ו.

סו' ודגה אמרו"ל (תענית דכ"ז ע"א) א"ר יהודה אמר שמואל כרגים ליום וישוראלים מעבדים את הקרבן והיינו בקרבן המ"ל שבא בשל צבור, ופרש"י אם אין מעמד מכולם כדחתו על כל משמר ה"י מעמד של כהנים ליום וישוראלים, והענין דהנה מציינו בפ"ד שה"ל של שלשה כמו כהנים וליום וישוראלים, ובכחיהם גופא כה"ג סגן ה"י הדינים, וכל"ל יש ג' גרסאות קודם ומר"י, ופרש"י גופא כה"ג סגן ה"י הדינים, וכל"ל ישורון והם שלש של שלש, דהו כלל כה"ג סגן ה"י הדינים, וכל"ל וריבוי אור צ"ד לוי"ה ג' דק"א, וכענין בשלשה אומר נכרד, מה שא"ל כן אחד אמ"י הוא גדול הדור הו"ה א"י, ולמר נכרד, כ"א דק"א ג', וכמ"ל יוכן כ"א שלהקרבנות הקרבנות ה"י צריכים להיות ג' כהנים ליום וישוראלים. והענין דהנה כה"י כל אשר ברא אלקים לעשות ואר"ל לחקן שכל מה שנברא בשמי"ב צריכים חקון, שאפי' השמים נברא והשמים שהם נבראים הו"ה גדולים שעליהם אמר דהע"ה מה גדול מעשיו הו"י מ"מ הנה כה"י (צ"ח ד' י"ח) הן בעבדיו לא יאמין ובמלאכיו ישים תהלה וכה"י הן בקדושי לא יאמין ושמים לא וכו' בעינו (אבות ט"ו ט"ז), והיינו שגם המלאכים הנה שהם נבראים גדולים, מ"מ הם נבראים ויש להם גופים רק שהוא מב' יסודות הלקים אש ורוח, אבל מ"מ ה"ה מסתיר על גופים, והו"ו שיש במלאכים ז"ן ועונוש וכמ"ל בפנים ומלאכים יחסות וחיל ורעדה יאחוזן ויאמרו כ"ו לפקוד על צבא מר"י כ"ו, כ"י יוכו כ"ו ולא שחזק ומשפט הוא על מעשה בפועל דכלום יצה"י יש בהם, אלא מפני שהתפיל אנו כדבעי למחזי, והו"ו שאנו מוצאים לפעמים שיש במלאכים ביטול במציאות וכמ"ל

חוס' סמו"ס: כ"ה בניתי"ק, ואר"ל: חוס' אורות מאו"ס.

הוא למעלה מדרבה. מהמוצא פי הו"ו שבו"ס ולכן כשמוקריבין בהמה גשמיית על גבי המזבח ע"י והחיות נושאות את הכסא ובח"י אדם שעל הכסא לבחי' ומדרי' כ"י לא אדם הוא.

ולקרבן זה ע"ל תהלה א"ר שייך לומר כה"י אדם למע' והלא אין לו דמות הנה ואין לו גוף, והא"ר כה"י ועל הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמע', אך הענין הוא דבחי' כמראה אדם הוא שנתמצצם בבחי' כמראה אדם, דעיקר הכוונה הוא כ"י שיק"י לו דירה בתחתונים וכמאמר תנא"ה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים והיינו שיה"י * או"ס בנוש"י למטה, והנה כ"י שיה"י גילוי אלקות למטה שהעולמות ונוש"י הם נבראים בע"ג, ואו"ס הוא בלתי בע"ג, זה ע"י שנתמצצם בבחי' כמראה אדם, ובחי' כמראה אדם היינו בחי' תומ"צ וכמ"ל זאת התורה אדם, וכמו שהאדם כלל מרמ"ה אברים כמ"ל רמ"ה פקודים הם רמ"ה אברים דמלכא וזיינו בחי' מדה עליונות ד"א הוא בעל ספ"ס שפ"ס רמ"ה רמ"ה המנדלים רמ"ה, ותורה הוא בחי' מוחזן אוריותא בחי' נפקת שמת' ולמטה מחיל סדר השתל' שיק' בחי' נקודים, עד שנושלל ע"י ירבו"ה דכחות השתל' צדו"ה שלמטה שהיא כמר מקום גבול גשמי, אבל או"ס עצומיה שלמע' מבחי' א"י הוא למע' מסדר השתל' ולא מכל אילין מדה כלל ואנת הוא חכ"ס ולא בחי' ידע"ה, וכמ"ל חכ"ס כלל וכו' ומהו שו"י קמ"י, גשמות לגבי' ית', ואנו שייך שם גדר מקום כלל וכו' ומהו שו"י קמ"י, ומתחיל' ולמטה נק' כמראה אדם, ולכן מפני שאנו מדמין אותו לבחי' כמראה אדם שייך לומר להם, דכ"י שהלחם באדם שלמטה מחבר הנשמה עם הנהג' כמ"ל למע' הלחם הוא מחבר שיומשך חו"ו, אורות בבחי' כמראה אדם שהוא בחי' סדר השתל' עד שיומשך למטה גילוי אלקות כ"ו, ועפ"י חוקין הקשוי"ה א"ר שייך בחי' לחם למע', ולמה צ"ד ללחם דבאמת בעצמיות או"ס אנו שייך כלל לומר לחם ואכילה וכמ"ל בחי' ע"פ באחי' לגבי' אכילתו כ"י באחרי' לאו אורחא למיכל א"ר כשבאחי' לגבי' בחי' כמראה אדם שם שייך אכילה וכמ"ל אכלו רעים וכו', בחי' אכלו רעים לבחי' בחי' חו"ב ושתו ושכרו דודים לוחא בחי' חו"ב, והיינו כ"י שיומשך או"ס בחי' ע"ד שיומשך למטה גילוי אלקות, והו"ו שאמרו ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, שמים הוא אש ומים מדות עליונות, ואביהם שבשמים היינו בחי' ח"י, שנק' אב, ושם שייך לחם שיומשך חו"ו, אורות כ"ו.

ודגה הלחם שלמע' הוא ענין הקרבנות מה שמקריבים בהמה גשמיית ע"י המזבח ששרשה מהוה שלמע'.

חוס' סמו"ס: כ"ה בניתי"ק, ואר"ל: חוס' אורות מאו"ס.
 חוס' אור"ס: כ"ה בניתי"ק, ואר"ל: חוס' אורות מאו"ס.
 חוס' אור"ס: כ"ה בניתי"ק, ואר"ל: חוס' אורות מאו"ס.

כתי' סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ואי"ל במדרש דא כבש המזבח, כן אי' בזה סולם דא צלותא כמו שבסולם יש ד' שלישית כמ"כ התפלה יש ג"כ ד' מדרי' עד פסד"ז, ופסד"ז וברכות ק"ש ואח"כ בק"ש בא לאהבת כ"י בכל לבבך בשני צדדי' שגם היצד"ר יהי' לו אהבה לאלקות, והח"ע הקרוב דכמו הקרוב מקרובין בזה גמילות שמיים כמ"כ היצד"ר, הוא ג"כ גורשו מפני שזו שורש ושרש שורשו הוא מעולם החיה וע"י שמכבדים אותו ומעלים אותו לשרשו עי"ז אח"כ בשמי"ע אומרים ברוב אהה הוי' שיומשר בחי' שם הוי' שהוא שם העצם למטה שיהי' למטה גילוי עצמות אא"ט, והוא הנטיעה שנועשה עי"ז ובארץ, ויש הישבי בשמים ואי' בזה הישבי הול"ל אלא שמתשיבים בחי' יר"ד שהוא בחי' אור אבא שלמע' פסדו השול' בשמים והוא הנטיעה שנועשים בשמים, והוא הבהנה בשמים מעלותיו פי' שמתשיבים בשמים מבהי' על השמים כמ"ש כי גדול מעל שמים חסדך, אך הנה כ"י דוקא כשאנדרתו על ארץ שיש בחי' אנדרה אין אנדרה שזוה משלשה היינו כוונתם ליום וישאלים, וכ"א כלול משלשה, שהתכליות מורה על ביטול, דמצד הבהנה שיש בהם לכן הם מתכללים יותר, אבל כשגם בחי' יש הם ענפין מתפד"ין, וכד"ע מענין ע' נפש יוצאי ירד יעקב, דהגם שהם ע' מ"מ הם נק' נפש ל' יחיד והיינו מפני שהם יוצאי ירד יעקב וירד עקב שהי"ד שהוא בחי' ביטול נמשך עד עקביים שעני"ז יוכל להיות התכליות, וע"י אנדרתו שהי"ע והתכליות נמשך להיות הבהנה בשמים מעלותיו שנומשך מבהי' על השמים, והמים אשר מעל השמים בחי' מ"ע בחי' כתר שהוא בחי' אבני שיש שזוהי, והמ"ר י"ע שאמר כשהגיע לאבני שיש שזוהי אית מים מים, כי מים שאין להם סוף הוא בחי' כתר דאין סוף מתקרי', והוא הנטיעה שנומשך בהשמים וכ"ז דוקא כשיש התכליות, וכמו במ"מ שנא' ויהו ישראל נגר הזה כולם כאיש אחד או יתנו להם הזרה, וכמ"ש ברכני אבניו כלנו כאחד, דדוקא כשכולנו כאחד או נמשך הברכה הזוהי של"י מעכביש את הקרובו שצ"ל התכליות הגי'ת, ואז נמשך ע"י בחי' אא"ט בגילוי למטה (ר"ל שאז הקרוב עולה למע') ועכשיו תפלה במקום קרבות צ"ל ג"כ התכליות כל"י הם האחי"ר ורומים ואז אפשר לברר את ההי"ב כ"י כד"ע.

(ח"י) ועי"ז יובן מ"ש במד"ר פחה ר"ב, כי כל כשמים ובארץ, כל מה שיש למע' יש למטה כ"י רלא עוד אלא שחיבה מה שלמטה ממה שלמע', שחיי התיח את שלמע' וירד למטה, ולכ"א ארץ שירד שחוקרבות שלמטה חביבין יותר, והענין לפי שלמטה יש עז"ז סף"ר וכן כשפבר"ם ה"ע, נמשך חום וריבול אור פבהי' עליזה יותר, וכך אמבטיא סמי' אט"ל יקרא דקובי"ה ככולהו עלמין, דהנה ידוע דכשהי' שח"ל בעולם החיה נוסף הכלים למטה הנה, כל מה שהי' אפשר להחלל באצ"ל נחביר ונתחלל באצ"י ומה שלא הי' אפשר להחלל באצ"י נפל בכר"י, והחבר"ה שם והתכלל בעולם הבדי' כ"י עד שהחיות החיות נפל למטה בעז"ז, אך הנה ידוע דמה שנפל למטה שרשו למע' יותר, וכמו ע"מ, אכן, שכראש החוזה נופל למדוק יותר, וכמו

וצבו השמים לך משתחיים, ולעצמים הם כבתי' המפרד עד שנמצא בהם החסא וכמ"ש אפקתו למט"ט ומחיותו שיתין פולטין זנורא, והיינו לפי שיש בהם גוף ונפש ומצד חומר גופם שמתחיר על נפשם יוכלו להיות בבחי' תפירות, ושרשו מחיצותיות הכלים ד"א ומצד נפשם הם בתכלית הביטול כי הנשמה שרשה מבהי' הארת האור שבתוך הכלי כ"י (צ"ע) והוה שהמלאכים בקשו ליתן להם את החורה לתקן גופם מה שבתוך הכלי כ"י (צ"ע) והוה שהמלאכים ולא ניתן להם כי כלום יצאהי' יש בכס, כי עיקר הבידור הוא למטה בגוף והי"ב, וע"י נחנה החורה לברר את הנדב' וכד"ע שהחורה נק' עזת ותשרי' שנתחנה חוקי' עז' * ומחשת כח הנחה, ומשיים שלום בפמלי' של מעלה היינו חיבור הנד"א עם אלקות ושלום בפמלי' שגם היצד"ר יבוא לבחי' הביטול לאלקות, וכן השמים לא זכו בעניני' הוא ג"כ מפני שהביטול אינו כדבעי לבחי' דשרש השמים הוא מעש"מ שנגז' מילין דהיינוטא ויש בהם תעלה והסתר והגשמה נבי"ל, לכן אפשר שהביטול יהי' שלא כדבעי לבחי' ובח"א ויגש דר"ז ע"א מפני שמים לא זכו בעניני' למעלותא שמפני חביבותו ע"כ לא זכו בעניני' וכמו אדם שיש לו כל נאה, כל מה שהיא נאה ביותר יהי' מתקנה משפני חביבותה נדמה לו שלא נתקנה בטוב ויהי' אצ"י שיהי' הוי' השמים וצבא השמים אריכים חוקי' חזקו לנטוע השמים כ"י דגם שכבר נטועים משימ"ב מ"מ צריכים חוקי' עז"ק, והאדם בעבודתו הוא מתקן אותם, וכמ"ש ונתתי לו מהלכים בין הענפים האלה שיעי' הילוך הנשמות נעשה הילוך במלאכים ג"כ שמתעלים במדרי' יותר * עד שמתברך חומר גופם לצורת נפשם (וכד"ע בענין השרפים שנושרפם בהביטול כ"י).

יח והנה אי' בירושלמי פב"ת דתענית ה"ב לנטוע שמים וליסוד ארץ אלא חקרבותו שיעי' מתקיימים חקת שמו"א (קו"ט) והיינו כמ"ש בש"ס דילן אלמלא מעמדות לא נתקיימו שו"א, והיינו ע"י קרבותו והציקר המעמד שבקרבותו עי"י מתקיים תעולם, דהנה קרוב ל' קידוב שמקדבין הציצוק דחתו לשרשו ועי"ז נמשך חום וריבוי אור פבהי' א"ט שלמע' מתחו והי"קן בהשמים ועי"ז נעשה קיום חוקי' השמים עד שנמשך למטה שלא יהי' תעלים וחסתו ויהי' גילוי אלקות למטה, ועכשיו תפלה נבגד המידין תקנו שיעי' התפלה עושין הנטיעה והתיקון לנטוע שמים וליסוד ארץ, כי כמו שבקרבותו

בשורתו גבולייקן: ער"מ למטה עי"י אכילת לחם ניתוסף כה ואפ"ל בקרבותו יש ריח ג"כ ריח נוחה ומ"מ ריח קטורת למעלה, וי"ל אתה קודש ושמו קדוש, דגם שם ע"ב הוא שם חז"י, ועי' בדי"ה וילן איש מביח לוי, ובר"ה וירד ה' על ה"ט.

טו ומחשת: כ"ה בנבייק, ואוצ"ל: עז לח"א ומחשת יחור עס: כ"ה בנבייק, ואוצ"ל: יחור נעלה עז.

והנה להבין כי ציל תחלה ענין האמונה ויבין בהקדים ענין הידוע
 ובעלילות סודי השתלה יש ב' בחיי מלפני וסופי' והם בחיי
 א"י וא"מ. א"י היא שמולבל בהכלים והתעלמות בפניהם והינן בחיי
 וישר שהיא בבחי' סודי והדרגה מעלה ומטה חכ"ד חגי' גז"י, ויש בה
 התחלקו מדר' כחלי בפניהם מפי אורי הגדול כל' ולהבין ב' בחיי א"י יל
 שאינו נתפש בהכלי כלל ויש בו שום התחלקות כלל ולהבין ב' בחיי א"י יל
 ע"מ נפש האדם הנה ידוע ויש חרי' מיני כחות בהאדם כפי' כפי' כפי'
 היא פני' והאדם הוא הממשש' בהגוף להחיותו ומתלבים ברמ'ח
 אבריו וש"ח גודו בכל אבר ואבר להחיותו לפי ערכו בהנחו ומותו הראוי
 לו כח הראוי ענין וכח השמיעה באור ולא ישנו את המקודים לעולם שכן הראוי
 לא יומשך לאור וכח השמיעה ענין מפי שהעין הוא כלי לכל הראוי
 והאור כלי רק לכל השמיעה, וכל אבר מקבל כח הראוי לו וכליות החיות
 שורה במוט שראש ושמש הוא מתפשט בכל האברים. ובד"י יש ג' אברים
 כללים בנגוף הראש ונג' ג' שוליים הם מוח ארבע ורגל וכדא' שהכל הראשון
 הוא המוח שכולל כל החיות של כל האברים א"י חיות הלב וידוע וילכו
 מוח שליט על הלב) ומתמדת נמשך ללב ולרגל פלג' לכל שייעין ונמשך חזק
 בכפל ומשם מתחלק לכל האברים וג' בחי' אלו הם ג' בחי' ג' נשמה במוט
 ידוע בלב נמשך לכל האברים וג' אדם פנימי ואדם אמצעי ואדם חיצוני. וכמ"כ
 יבין למעלה בעולם האצי שהחיות שמתפשט מאת' א"י חלקים כללים הם
 בהכלי בפניהם בעולם האצי שהחיות שמתפשט מאת' א"י חלקים כללים הם
 חכ"ד חגי' ח"י, הם ג' בחי' פנימי אמצעי חיצוני) הם רמי' החי המגוללים רמ"י
 לחכ"ד חגי' ח"י, הם ג' בחי' פנימי אמצעי חיצוני) הם רמי' החי המגוללים רמ"י
 ורמ"י (הם ג' בחי' חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י
 ורמ"י חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י
 והחיות כלים והם רמ"י חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י
 והחיות כלים והם רמ"י חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י
 והחיות כלים והם רמ"י חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י
 והחיות כלים והם רמ"י חיות הנפש שחמ"י את הגוף שנומשך בכל אבר ואבר רמ"י

בנוכח' בטרונ' ג' מדול' על ההר' עד שנגלה כל'.
 והאי' משתא'.

חוא בחכל': כ"ה בנוכח' ק"י ואוצ'ל': הוא מולבל בהכלי.
 * בראת החיות לרי' והאי' משתא' שנתס' בחי' חי' שיה' קול' ד' ואלי', שם
 מנואר שכל אבר כלי' הכל האברים.

האבוקה שמא' לרחוק יותר כמ"כ מה שלמע' יותר נמשך למטה מטה
 יותר. ולכן תהיוצא שמתרבים למטה כשמתעלים לרשום נמשך גילוי אור
 יותר, והנה כד' אחכ"י בו' ככולה עלמין שנומשך בחי' א"י הוכריע שנומשך
 בכל תולדות כשהו כל שום התחלקות ולכן תבין מה שלמטה ממה
 שלמע' דעי' חרכבת של מעלה נמשך בחי' מבר' ועי' הקרבות של מטה
 ממשוכים בחי' א"י הוכריע שיאר' גילוי אלקות וכמ"כ עצי שטים שלמטה
 חבירין יותר מהדפים שלמע' והם שהדפים עומים תמיד בבטול' מ"כ
 חרי' א"י רבואה כל' וכלום יצאה' יש בהם הגם שיש להם גופים כג"ל מ"כ
 צור' לא יש בהם אבל למטה שיש גוף ויצור' והח"ע עצי שטים
 י' שמת' וכמ"כ אין אדם עובר עבירה א"כ אכנס בו דוח שמת'
 חזינו שטות שלמטה מן הזעית ויש שטות שלמעלה מן הזעית כמו תבוא'
 שנושך משוכי' מפי שהטות דקדושה שד"ע עצי שטים שהי' במקדש עי' ממשך
 השטות דלע"י להטות דקדושה שד"ע עצי שטים שהי' במקדש עי' ממשך
 חוסי' ריכו' אור ולכן הם תבירים יותר, ושאר' על קרבות נהר' לפני
 שאמתי' נעשה רצוני עיי' שמקריבין בזה' נשמות ע"ג מונה נעשה ח"י
 לפני דוקא וכמ"כ עכ"כ) תולה כנגד כ"ר עיי' שמברדים ההה' נמשך חוסי'
 וריבו' אור שיו'י' גילוי א"י עצומיה למטה כ"ר.

בחי' ח"י

להבין ענין מצות אכילת מצה שנושמת בה' מוחל' ית' ומת' פעולה נפש
 ואדם. הנה א"י הנהל דמצי' נקי דמצי' פ"י שדועה ומכ"כ דמצי' שמתק האמונה
 גנשי' ומל' שכן ארץ ורעה אמונה פ"י שדועה ומכ"כ דמצי' שמתק האמונה
 משה שנק' לע"א מלימא שמופנס נשי' (ע' בהר"א בד"ה ואלה המשפטי'
 ובתבאר' שם) כמ"כ מצה נקי מלילא דמצי' מופנס שמופנס האמונה וצ"ל אין
 שייך שלהם גשמי' והם מופנס בהי' האמונה בנשי' הנה כמ"כ ארץ נקי דמצי'
 בענין אכילת מצה שהיא בחי' קטנות אבא ותו' למה עני' די אכיל' כ"י י'
 יר' בקוד' חות ייסוד. ולמ"י צ"ל ותלא ידוע דקוד' ח"י קאי על בחי'
 כל' ות' שייך זה לקטנות אבא ובה צ"ל ותלא ידוע דקוד' ח"י קאי על בחי'
 דמצי' הוא מלילא דמצי' מופנס ומופנס ומופנס ומופנס ומופנס ומופנס ומופנס
 אינו שייך אמונה שד"ה משיג שהוא כן, אלא האמונה היא למעלה מודעת. ומשג'
 ולפני' בכוונות' שדמצי' שדמצי' הוא אבא ח"י דעה, ואף שהוא קטנות
 מ"כ הי' ח"י וידוע דלחם שרשו מבר' ח"י ולכן אין התנוק יודע
 לקרות אבא עד שיטעום טעם דג' מפי' מוכן שהוא בחי' דעת. ואור שייך
 לומר שמצי' היא מלילא דמצי' מופנס מאחר שדמצי' היא בחי' דעה ובהי'
 והאמונה היא למעלה מודעת כג"ל.